

Недоступен ни однин перевод.

Тачрибаи хаёт исбот кардааст, ки дар хама давраи замонхо нафароне буданд, ки бо риёкорӣ ва барои расидан ба номзадӣ “нафарони обрӯманд” аввалан динро истифода карда, сонӣ нафарони камсаводно ба худ чалб карданд, ки боиси тафрика афтодан байни чомеа гашта буд. Низои бадбахтарин байни инсонҳо, ки то ҳатто метавонад бадбинии садсолаҳоро байни раъият амалӣ созад ин бо ихтилоф динсозист.

Фаҳмиши динӣ аслан барои миллати мо таърихи пеш аз милодро дорад. Унвони рафтору гуфтору пиндори некро ба чомеаи ҷаҳонӣ ориёӣҳо тақдим карданд ва талаботи оини мусалмонӣ низ таҷассумгари аъмоли неки инсонист. Вале буданду ҳастанд ҳизбу ҳаракатҳое, ки баръакс бо “қоидаҳои нав” меҳостанду меҳоханд ихтилофи назар байни омма равона созанд. Мо медонем, ки собик Ҳизби террористии наҳзат дар давраи ба даст овардани муқаддасоти асосии миллӣ, яъне соҳибхитӣро ва истиклолият тавонист байни мардум тафрика андозад, ки боиси марғи ҳазорҳо соқинони кишвар гардида буд ва мақсади нопоки онҳо, ба даст овардани давлат ва ҳукмрониву сарватҳои буд, на риояи ҳолатҳои динӣ! Зиддиятофарӣ ва душмансозӣ байни инсонҳо ва ба табақа ҷудо намудани соқинони кишвар, ки собик ҳизби террористии наҳзат пиёда мекард ба рафтори гурӯҳҳои ифротӣ ва созмонҳои террористии “Алқоида”, “Таҳрир”, “Ҳаракати исломии Ўзбекистон”, “Салафия”, “Ансоруллоҳ”, “Чомеаи Таблиғ”, “Давлати исломӣ” ва ғайра монанди дошт ва онҳо ҳамкорӣ низ доштанд. Масалан Рашид Курбонов дар мақолаи худ “Иштибоҳи наватии Ҳизби террористии наҳзат” тавре менигорад: “Ҳизби наҳзат таҷрибаи истифодаи муздури хориҷиро, ки (саркардаҳои дигар ҳизбу созмонҳои дар боло номбурда ба ҳисоб мерафтанд) бар зидди ҳаммиллатони худ омӯхт. Гурӯҳҳои аҷири тоҷикситезро, аз қабилҳои Ҷумъабойи намангониву Тоҳири Юлдош, Ҳаттаби урдунӣ, Абӯисҳоки ироқӣ, Фазлурраҳмони покистонӣ ва садҳо нафар қотилони дигари ҳуношом ба сари тоҷик овард. Қореро қард, ки ягон ҳоин намекунад”. Магар ин исломгароист? Ҳаргиз на!

Ё ин ки дар мақолаи яқе аз собик муассиси ҳизби экстремистии наҳзат домӯлло Абдурахими Қўлобӣ “Марҳалаи барҳамхӯрии ҳизби наҳзат фаро расид” қайд шудааст, ки мардуми Тоҷикистон, ҷун мо аъзои ҳизб, ҷеҳраи дурӯғини онро дарк ва ҳудро аз он дар қанор гирифтанд... Аммо баъзеяшон, ки тиннати ҳуби инсонӣ надоштанд ҷун мулло Амриддин Табаров, ки собик узви фаъоли ҳизби мазкур буду дигар ба Тоҷикистон барнагашт ва ҳизбро тарқ намуда, роҳбарии ҷабҳаи «Ансоруллоҳ» шуд, ба дигар гурӯҳҳои манфӣ пайваст гардиданд.

Баръало маълум аст, ки ҳизби террористии наҳзат аз аввали пайдо гардиданаш то

мамнуъ эълон шудан дар кишвари мо факат душмансозиву кинагириро миёни мардум пиёда кардааст, ки мукобили дини мубини ислом буду хаст. Имрӯз дар хорича хизбиёни нахзат ба суханбозӣ боз машгуланд, вале бояд донанд, ки мо ахли чомеаи Тоҷикистон дигар ба дасисаҳои инсонҳои ифротӣ бовар накарда, танҳо бар зидди эшон мубориза мебарем.

Бехрӯзи Нехох